

Πώς μπορεί να απαλλαγεί ο πιστός από τον παλιό πτωτικό άνθρωπο; (Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014))

[/ Πεμπτουσία](#)

Όλοι αισθανόμαστε ότι φέρουμε τα ίχνη του παλαιού ανθρώπου. Κύριο χαρακτηριστικό του είναι η φιλαυτία, δηλαδή η αρρωστημένη εγωκεντρική «αγάπη» του εαυτού μας. Η φιλαυτία δεν μας αφήνει να αγαπήσουμε αληθινά και ανιδιοτελώς τον Θεό και τον άνθρωπο.

Από την φιλαυτία γεννώνται τα πάθη. Εμπαθείς καθώς είμαστε δεν μπορούμε να συνδεθούμε απαθώς με τα άλλα ανθρώπινα πρόσωπα και τα πράγματα. Οι σχέσεις μας γίνονται εμπαθείς και εγωιστικές και μας εμποδίζουν να χαρούμε αληθινά τους συνανθρώπους μας και τα άλλα αγαθά του κόσμου. Αυτό τελικά μας οδηγεί στην μοναξιά, το κενό, το αδιέξοδο.

Όταν λοιπόν λέμε παλιό άνθρωπο, εννοούμε τον αρρωστημένο εγωκεντρισμό, από τον οποίο όλοι μας, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, πάσχουμε.

Πώς θα απαλλαγούμε από αυτή την βαριά πνευματική αρρώστια που δηλητηριάζει όλη μας την ύπαρξη;

Μόνο κάποιος ελεύθερος από την αρρώστια αυτή θα μπορούσε να γίνει ο ιατρός μας. Μόνο ένας καινός, καινούργιος άνθρωπος θα μπορούσε να δώσει και σε μας την δυνατότητα να ξεπεράσουμε την αρρώστια του παλιού ανθρώπου και να γίνουμε και εμείς καινοί - καινούργιοι άνθρωποι.

Όλοι γνωρίζουμε ότι αυτός ο καινός άνθρωπος είναι ο Θεάνθρωπος, ο Σωτήρας μας Χριστός, που κατά την Γραφή «αμαρτίαν ουκ εποίησεν, ουδέ ευρέθη δόλος εν τω στόματι αυτού».

Ο Ιησούς Χριστός από άπειρη αγάπη για μας, προσφέρεται σε μας να ενωθούμε μαζί Του και έτσι να μας μεταδώσει την ιδική Του νέα ζωή.

Με το Άγιο Βάπτισμα, το Χρίσμα, την Θεία Κοινωνία, γίνεται η ενσωμάτωσή μας

στο Σώμα του Χριστού και η ζωοποίησή μας από τον Χριστό.

Κάθε Χριστιανός που μετέχει στην ζωή του Χριστού, μέσα στο σώμα Του που είναι η Εκκλησία, έχει λάβει με την Χάρη του Αγίου Πνεύματος τα σπέρματα της νέας ζωής. Πρέπει όμως και να αγωνισθεί, για να καθαρίζεται όλο και περισσότερο από τα πάθη και να στολίζεται με τις αρετές.

Ας το πούμε απλά: Όσο ο άνθρωπος αδειάζει από τον εγωισμό του, τόσο γεμίζει με την αληθινή αγάπη και την Χάρη του Θεού. Όσο περιορίζεται ο παλιός άνθρωπος, τόσο αυξάνει ο καινός άνθρωπος. Αυτό το πέρασμα από τον παλιό στον νέο άνθρωπο δεν είναι εύκολο, γιατί τα πάθη έχουν βαθιές ρίζες μέσα μας και δεν ξεριζώνονται εύκολα.

Χρειάζεται συνεχής και πολυχρόνιος αγώνας για την κάθαρση από τα πάθη. Αυτός είναι ο αγώνας της μετανοίας. Κάθε ημέρα πρέπει να μετανοούμε για την παλαιότητά μας, δηλαδή την αμαρτωλότητά μας, την εμπάθειά μας, τον εγωκεντρισμό μας, την αδυναμία μας να αγαπήσουμε ολοκληρωτικά τον Θεό Πατέρα μας και τον συνάνθρωπό μας. Και κάθε ημέρα καλούμεθα να αγωνιζόμαστε για την αγάπη, την ταπείνωση, την καθαρά εξομολόγηση, την εγκράτεια, την δικαιοσύνη, την ανεξικακία, την προσευχή.

Έτσι γίνεται σιγά - σιγά μέσα μας μια νέα πνευματική γέννηση, η γέννηση του καινού ανθρώπου που είναι χαριτωμένος με την Χάρη του Θεού.

Όπως όμως κάθε τοκετός συνοδεύεται από ωδίνες, έτσι και η πνευματική γέννηση

προϋποθέτει τις ωδίνες της μετανοίας. Όταν σταυρώνουμε τον παλαιό άνθρωπο πονάμε, αλλά τότε είναι που ανασταίνεται μέσα μας ο νέος άνθρωπος. Συσταυρωνόμαστε με τον Χριστό για να συναναστηθούμε μαζί Του.

Με τον υπομονητικό λοιπόν και καθημερινό μας αγώνα της μετανοίας θα απαλλαγούμε από τον παλαιό και πτωτικό άνθρωπο και θα μεταμορφωθούμε σε καινούς ανθρώπους. Αυτό συνέβη στην ζωή των αγίων μας, οι οποίοι με τους θαυμαστούς βίους τους μας δείχνουν τον δρόμο.

(Πηγή: Αγιορειτική Μαρτυρία, τ. 2, σ. 70)